

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 105/2020
04.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 35/20 од 24.01.2020. године поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Шапцу Кж1 190/19 од 26.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 35/20 од 24.01.2020. године као **ОСНОВАН** и **УТВРЂУЈЕ** да је правноснажном пресудом Вишег суда у Шапцу Кж1 190/19 од 26.09.2019. године, учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, у корист окривљеног АА.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу К 1055/18 од 01.04.2019. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, па је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године.

Истом пресудом, усвојен је имовинско правни захтев оштећене ББ и обавезан је окривљени да оштећеној исплати износ од 34.000,00 динара, у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и да суду на име паушала плати износ од 3.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Кж1 190/19 од 26.09.2019. године, усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Војислава Бајуновића, преиначена је првостепена пресуда, тако што је окривљени АА, на основу члана 423. тачка 1) ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика.

Истом пресудом, одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, с тим што ће о висини истих, одлучити првостепени суд

посебним решењем, а оштећена ББ је ради остваривања имовинско правног затева упућена на парницу.

Против наведене правноснажне пресуде, захтев за заштиту законитости поднео је Републички јавни тужилац под бројем Ктз 35/20 од 24.01.2020. године због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и на основу члана 492. став 1. тачка 3) ЗКП донесе пресуду којом ће утврдити да је побијаном правноснажном пресудом повређен закон, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, у корист окривљеног АА.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног АА, адвокату Војиславу Бајуновићу, сходно члану 488. став 1 ЗКП, па је одржао седницу већа, о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер није нашао да је њихово присуство од значаја за доношење одлуке, па је размотрио списе предмета са правноснажном пресудом против које је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву Републичког јавног тужиоца нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је основан.

По налажењу Врховног касационог суда, основано се у поднетом захтеву Републичког јавног тужиоца указује на погрешан став Вишег суда у Шапцу да у конкретном случају описано дело није кривично дело због чега је донета ослобађајућа пресуда, на који начин је учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у корист окривљеног АА.

Из списка предмета произилази да је другостепени суд, усвајањем жалбе браниоца окривљеног преиначио првостепену пресуду и окривљеног на основу члана 423. тачка 1) ЗКП ослободио од оптужбе за кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ, из разлога што диспозитив оптужног акта Основног јавног тужиоца у Шапцу Ктз 981/18 од 09.11.2018. године, „...не садржи све елементе скривљености у смислу одредбе члана 22. став 1. КЗ односно не садржи виност...“. При томе, образлажући даље своју одлуку, Виши суд у Шапцу даје потпуно нејасне и међусобно противречне разлоге, чинећи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводећи прво „...да радње које се окривљеном стављају на терет, не представљају кривично дело јер не садрже један од општих елемената из члана 14. КЗ“, а затим да описане радње окривљеног, не садрже све битне елементе предметног кривичног дела јер су „код окривљеног изостављени и свест и воља о извршењу кривичног дела“.

Овакав правни закључак другостепеног суда је, по налажењу Врховног касационог суда неприхватљив, из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, чини онај ко туђу покретну ствар одузме другом у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист.

Из законског описа бића кривичног дела крађа из члана 203. КЗ произилази да се ово кривично дело може извршити само са умишљајем, који обухвата свест учиниоца да се из притежања другог лица одузима туђа покретна ствар, уз који умишљај је

потребна и намера да се присвајањем одузете ствари за себе или другог прибави противправна имовинска корист, па како ово кривично дело спада у такозвана кривична дела са субјективним бићем код којих је намера конститутивни елемент кривичног дела, дакле његово битно обележје, у чињенични опис овог кривичног дела није неопходно унети законски опис директног умишљаја. Намера као елемент кривичног дела претпоставља постојање умишљаја за остварење одређеног циља, односно подразумева да је то дело извршено са директним умишљајем. Наиме, намера је нужни субјективни елемент кривичног дела крађа из члана 203. КЗ и то намера да се, одузимањем туђе покретне ствари себи или другом прибави противправна имовинска користи и она не може постојати без директног умишљаја као облика кривице.

Дакле, како у конкретном случају у чињеничном опису кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, које је окривљеном стављено на терет оптужним актом јавног тужиоца, није било нужно формално навести законски текст директног умишљаја, јер чињенични опис предметног кривичног дела дат у оптужном акту садржи све чињенице и околности које чине битна законска обележја кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, за које је окривљени АА оптужен. Умишљај окривљеног у конкретном случају произилази из објективних чињеница описаних у оптужном акту, па чињеница да је у опису кривичног дела у диспозитиву оптужног акта формално изостао законски опис директног умишљаја, није од утицаја на постојање предметног кривичног дела. Ово поготово ако се има у виду да из описа кривичног дела из диспозитива оптужног акта, очигледно није изостао опис субјективних елемената кривичног дела, будући да из описаног поступања окривљеног недвосмислено произилази да је окривљени био свестан свога дела и хтео његово извршење. У вези са тим, за напоменути је да не стоје наводи другостепеног суда да су из оптужног акта „изостављени и свест и воља о извршеном кривичном делу“ јер је у оптужном предлогу наведено да је окривљени био свестан да је његово дело забрањено.

Такође, за напоменути је да је другостепени суд у конкретном случају изједначио виност са умишљајем, позивајући се на одредбе чланова 14. и 22. сада важећег Кривичног законика, потпуно занемарујући да је појам „виност“ престао да важи доношењем Кривичног законика који је ступио на снагу 01.01.2006.године („Службени гласник РС“ 85/2005, 88/2005 и 107/2005).

Следствено наведеном, другостепени суд је погрешно нашао да описано дело није кривично дело, па је ослобађањем окривљеног од оптужбе за кривично дело за које је оптужен, по налажењу Врховног касационог суда, учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у корист окривљеног, а на шта се основано указује захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је усвојио као основан поднети захтев Републичког јавног тужиоца, те је, како је захтев поднет на штету окривљеног, на основу члана 492. став 1. тачка 3) и члана 493. ЗКП утврдио да је побијаном правноснажном пресудом Вишег суда у Шапцу Кж1 190/19 од 26.09.2019. године, учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у корист окривљеног АА, при томе не дирајући у правноснажност наведене пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић